

delse, at Andre ville føle Trykket (Stemmer: Ja, ja), de troe, at Præsterne ville reise sig og udøve en Indflydelse paa Befolkningen, som de hidtil ikke have havt. (Stemmer: Ja), de troe, at Præstemagten vil gribe ind i de borgerlige Forhold paa en Maade, som den nu ikke kan (Stemmer Ja, ja). Ja, mine Herrer, jeg seer, at jeg har truffet det Rette, men jeg vil spørge de ærede Medlemmer, hvorledes kan Præstemagten blive stærkere, end den nu er? Lad os erindre, hvad det er, vi nu have, og lader os see, hvad vi ville faae, det er det, man altid maa gjøre, naar der er Spørgsmaal om Forandring i Forholdene; man maa spørge, ikke om det Nye er det absolut Bedste, men om det Nye ikke er relativt godt, om det er bedre end det, vi have. Hvad have vi ved enhver Kirkesags Afgjørelse? Der har været Sager for om en ny Psalmebog, der er Spørgsmaal om et nyt Ritual, om Egtekab mellem Fraskilte — vigtige Spørgsmaal, som skulle afgjøres, men hvorledes afgjøre vi dem? For Dieblirket er der et Hierarchi, idet vi have Provster, Bisopper og en Cultusminister, som efter en Forhandling, der er hemmelig for os, tage Beslutning. Der er en enkelt Mand, en enkelt, meget høitstaende Geistlig, hvis Ord faae en væsentlig Indflydelse paa ethvert saadant Spørgsmaals Afgjørelse, uden at Lægmand tilstedes Adgang; vilde han indblande sig deri, blev han afviist som uberettiget til at tale med. Og hvad er det, der nu her bydes, det er en Samling, halvt af Geistlige halvt af Lægmand, som ved offentlige Forhandlinger skulle være med at prøve disse Sager. Efter en Forhandling mellem de forskjellige Tænkende, mellem de forskellige Partier i Geistligheden, naar den ældre og den yngre Deel af Geistligheden have udsættet deres Strid, controlleret af Lægmand, som

deeltage i Kampen og Beslutningen — først naar alt dette er gaaet forud, er det, at en Beslutning tages, og er der herved ikke en større Sandsynlighed for en Afgjørelse, der kan være syldestgjørende, end den nuværende Hemmelighedsfuldhed, hvor Sagen faa at sige, afgjøres af enkelt Mand? Jeg forstaaer saaledes ikke den Betragtning, hvorefter Præsteheredømmet skulde blive særligere, og større kan det kun blive derved, at Geistlige udvikle en saadan Dygtighed, et saadant Talent, en saadan Nidkærhed og Minteresseretthed, at Folket kom til at see op til dem og frit indrømmede dem en stor Indflydelse; men skulle vi frygte for en saadan Indflydelse, for Aandens Indflydelse, en Indflydelse, som man netop maa ønske maa trænge ind i vore allerinderste Forhold, fordi den er sand og berettiget? Skulle vi ikke tværtimod haabe, at i disse Forhold vilde de bedste og dygtigste Kræfter komme til deres Ret og faae deres Betydning? Men, siger man, et saadant Organ vil faae Videt eller Intet at gjøre, Forholdene her ere ikke af den Natur, at der vil indtræde mange kirkelige Spørgsmaal, og det Arbejde, som vil paahvile det i den nærmeste Fremtid, er ikke af en saadan Bestaenhed, at der nu er en paatrængende Nødvendighed for strax at ordne dette Forhold.

R e t t e l s e .

Nr. 30, Sp. 472, Lin. 13 f. n.: „et noget skarpere Indtryk“ læs: „nogle skarpere Træk“